

REPORTAGE

PAGINA T30
2019: op zoek
naar eenheidPAGINA T32
De kracht van het
Máxima CentrumPAGINA T34
Succesjaar slimme
vernieuwers

VREEMDE EEND

ADVOCAAT RICHARD KORVERS STRIJDT TEGEN DE ONDERGESCHOVEN

POSITIE VAN SLACHTOFFERS IN DE RECHTZAAL

'U KUNT OP DE
ACHTERSTE RIJ
PLAATSNEMEN'

In rechtbanken wordt hij geregeld gezien en behandeld als een vreemde eend in de bijt. Voor een goede plek voor 'zijn' slachtoffers moet hij nog altijd knokken, en het is geen vanzelfsprekendheid dat hij een microfoon krijgt. Of het dossier. Het is wel mede dankzij zijn vasthoudendheid dat slachtoffers in 's lands rechtszalen worden gezien en gehoord. Ook al is hun positie nog lang niet wat die moet zijn. Advocaat Richard Korver over „de wondere wereld van tegenwerking op alle fronten.”

door Saskia Belleman

Al vanaf zijn tiende wilde Richard Korver (48) eigenlijk acteur worden. Totdat hij Rijk de Gooijer – „Destijds een van de beste acteurs van Nederland” – bij het arbeidsbureau zag zitten. „Toen realiseerde ik me dat er voor mij geen droog brood mee te verdienen viel.” Hij besloot het roer om te gooien, ging op zijn 23e rechten studeren en werd advocaat.

Spijt? Hij haalt zijn schouders op. „Nu ik dit doe merk ik dat ik echt het verschil kan maken voor mensen. Op veel kleinere schaal misschien dan een acteur die een grote groep bezoekers een fijne avond kan bezorgen. Maar soms ook op grotere schaal, met een blijvend effect voor veel meer mensen dan alleen mijn eigen cliënten.”

Korver doet onder meer op het toekennen van spreekrecht aan stiefouders, een direct gevolg van het taai gevecht dat hij in de rechtbank leverde in de zaak van de 15-jarige Nicole van den Hurk die in 1995 werd verkracht en vermoord. Haar stiefmoeder mocht van de rechtbank in Den Bosch geen slachtofferverklaring voorlezen, omdat ze geen bloedverwant was. Dat het meisje in haar huis en onder haar vleugels opgroeiende deed er niet toe.

Die strikte interpretatie van de wet past niet meer bij deze tijd met veel samengestelde gezinnen, vond ook toenmalig minister van Justitie Ard van der Steur in 2016. „Wie wij als familie beschouwen en wat ze voor ons betekenen wordt niet alleen door bloedverwantschap bepaald”, aldus de bewindsman.

Een mooie overwinning voor Richard Korver, maar niet een om lang bij stil te blijven staan. Tijd voor de volgende stap, er moet namelijk nog zoveel veranderen. „Nu is het voor stiefouders wel geregeld, maar hoe zit het met pleegouders? Binnen het strafrechtbedrijf is onvoldoende besef dat veel meer mensen worden geraakt door een misdrijf dan alleen het directe slachtoffer. Neem nou die klasgenoten van de 16-jarige Humejra die op school werd doodgeschoten door haar ex-vriendje. Ik vind eigenlijk dat die ook in aanmerking moeten komen voor vergoeding van shockschade.” Er is nog meer dan genoeg werk aan de winkel, wil hij er maar mee zeggen.

Seksdate

Dat hij slachtoffers ging bijstaan was eigenlijk toeval, vertelt Korver. „Zijn” eerste was een man die dacht

een seksdate te hebben, maar slachtoffer werd van een gewelddadige overval in zijn eigen woning. „Hij dacht dat hij het niet zou overleven en sprong in paniek van de vijfde etage. De overvaller werd vrijgesproken, het slachtoffer was niet eens geïnformeerd dat er een zitting was.”

„Ik stond op een warme nazomermiddag voor mijn kantoor een glaasje wijn te drinken toen hij me aansprak. Het was 2004, het hoger beroep kwam eraan.

'Ik dacht: dat kan toch niet de bedoeling zijn?'

„Wilt u me alsjeblieft helpen?” Korver ging aan de slag en ontdekte al snel dat je als advocaat van een slachtoffer een aanzienlijk zwakkere positie hebt dan als advocaat van een verdachte. Zo kreeg hij meteen nul op het rekest toen hij om het dossier vroeg.

Cynisch: „De wondere wereld van tegenwerking op alle fronten. David tegen Goliath. Ik dacht: dat kan toch niet de bedoeling zijn? Je geeft als burger allerlei rechten prijs aan de overheid, die jouw rechten moet handhaven. Dan wil je natuurlijk dat die overheid het goed doet. En dat is lang niet altijd het geval.”

Om een lang verhaal kort

te maken: Korver schroomde niet om de plaatselijke zender AT5 op de kwestie te wijzen en zo druk uit te oefenen op het Openbaar Ministerie. Hij kreeg het dossier, met excuses van de advocaat-generaal. En de verdachte werd alsnog veroordeeld.

Tot die tijd runde Korver een gemengde praktijk met zowel civiele als strafzaken. „De leukste zaken vond ik die waarin die twee disciplines door elkaar liepen. Een bankmedewerker die verdacht werd van verduistering, en daarvoor ook zijn baan dreigde kwijt te raken. Of het stel dat valselijk werd beschuldigd van kindermishandeling en niet alleen de strafrechter trof, maar ook met jeugdzorg werd geconfronteerd. Als het ingewikkeld wordt, dan vind ik het leuk.”

Te kleine wereld

„Vroeger moest je voor ieder probleem een andere advocaat hebben, die niet altijd lekker met elkaar communiceerden. Ik ben altijd erg van de regie, schaken op meerdere borden. Eén bord trekt me niet. Ik ken een jurist die helemaal gespecialiseerd is in één artikel in het arbeidsrecht. Dat doet hij fantastisch,

hoor, maar voor mij is dat een te kleine wereld.”

Hij verdedigt nog steeds verdachten, maar schat dat inmiddels zestig procent van zijn tijd zit in het bijstaan van slachtoffers en nabestaanden. In die rol is hij actief bezig met het oprekken van de grenzen. Vaak tot ongemak van officieren van

justitie en rechtbanken, en tot irritatie van de advocaten die verdachten bijstaan en mopperen dat hun cliënt opeens twee aanklagers tegenover zich heeft.

Korver kan er niet mee zitten. Hij is strijdlustig en bijt zich als een pitbull vast in de enkels van degenen die menen over de belangen van

'zijn' slachtoffers heen te kunnen walsen. Situaties zoals tijdens het hoger beroep van de zaak over de doodgestoken 16-jarige Nick Bood uit Assendelft, wakke zijn strijdlust aan. Met vuurspuwende ogen: „U kunt op de achterste rij plaatsnemen, zei het hof. Dan heb je dus niet het ge-

voel dat het rechtssysteem je serieus neemt. En vergis je niet, hoor. Dit soort dingen gebeuren nog elke dag.”

Op bepaalde momenten bespeelt Korver met welluidende stem de rechtszaal als het theater waar hij ooit wilde schitteren, en zet hij zijn acteertechnieken dankbaar in om de inhoud van

zijn argumenten te onderstrepen. „Meneer de voorzitter!” „Ik kan bepaalde emoties snel neerzetten. Functioneel boos of verbaasd zijn. Ik zie ook snel dat iemand anders gespannen raakt. Een advocaat die uitsluitend gefocust is op de inhoud ziet misschien niet dat een officier van justitie

zijn pen vermorzelt. Of een verdachte zijn voeten om de poten van zijn stoel vouwt alsof hij zich letterlijk schrap zet. Dat is leuk om naar te kijken.”

'Net effe te snel'

Tegelijkertijd verliest hij de inhoud nooit uit het oog, en blijft hij kritisch op zijn

Bij het verlaten van de rechtszaak rond het fatale politieoptreden tegen Mitch Henriquez legt Korver een bemoedigende hand op de rug van de moeder van het slachtoffer.
FOTO ANP

Richard Korver, geen verschijning is die je makkelijk over het hoofd ziet.
FOTO AMAURY MILLER

optredens. „Ik kan nog steeds van mezelf schrikken. Omdat ik net effe een tandje te snel ergens bovenop spring, of te fel reageer.” Voeg dat bij zijn imposante gestalte, die van hem wel een beetje slanker mag, de opvallende kralenarmband om zijn pols en een ring als een klein formaat boksbengel om de vinger, en het moge duidelijk zijn dat Korver geen verschijning is die je makkelijk over het hoofd ziet.

Er is vrijwel geen zaak van enig gewicht meer waarbij Korver niet is betrokken als raadsman van de slachtoffers. Hij kreeg landelijke bekendheid als de advocaat van de ouders van de tientallen baby's en peuters die ernstig seksueel waren misbruikt door Robert M.

Volgens de letter van de wet hadden de ouders geen spreekrecht, omdat niet zij het slachtoffer waren, maar hun kinderen.

Korver: „Robert M. koos zijn slachtoffers juist uit op het feit dat ze te jong waren om te kunnen spreken. Ik vond het verschrikkelijk als de ouders ook niet namens hen konden spreken. Dankzij een moedige rechtbank is dat toch gelukt.”

In grote zaken gaat het

meestal goed, zegt Richard Korver. „Het zijn de kleine zaken waarin het vaak misgaat. Zoals laatst in het geval van een student wiens tanden eruit werden geslagen tijdens een ruzie. Alles stond op video, er was een verklaring van de tandarts, maar toch oordeelde de politierechter dat hij van de duizenden euro's schade, er slechts zeshonderd vergoed kreeg, omdat de schadeclaim een te grote belasting was voor het strafproces.”

Ik snap het wel. Politie-rechters krijgen steeds minder tijd voor zo'n zitting, terwijl er juist meer tijd nodig is sinds de positie van slachtoffers

sterker is geworden. Maar die jongen zit ermee. Hij moet de rest van zijn leven verder met implantaten, en via een aparte procedure bij de civiele rechter proberen om zijn schade vergoed te krijgen.

De heersende leer is dat het in strafzaken gaat om de verdachte. Dat is niet meer van deze tijd. Het gaat om de verdachte én het slachtoffer. We hebben een rechtsstaat en we willen niet dat mensen eigen rechter gaan spelen. Dan moet je er wel voor zorgen dat slachtoffers voelen dat het recht er ook voor hen is.”

'ROBERT M. KOOS ZIJN SLACHTOFFERS JUIST UIT OP HET

FEIT DAT ZE TE JONG WAREN OM TE KUNNEN SPREKEN'